

A Fővárosi Ítéltábla a G Ügyvédi Iroda (Budapest ügyintéző: dr. ügyvéd) által képviselt felperes neve () felperesnek, a G és Társai Ügyvédi Iroda (., ügyintéző: dr. ügyvéd) által képviselt dr. alperes neve (.) alperes ellen felelősség megállapítása iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2016. október 7-én meghozott 36.G.42.209/2015/33. számú ítélete ellen a felperes 34. és 36. számú fellebbezései folytán a 2017. március 29-én megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 40.000 (negyvenezer) forint + áfa másodfokú eljárással felmerült ügyvédi költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A törvényszék által megállapított tényállás szerint a perben nem álló NT Kft. „f.a.” (adós) 2012. június 19. napján alakult, alperes mint az adós tagja a társaság alapításától kezdődően látta el a társaságban az ügyvezetési feladatokat. Az adós társaságnak tagja volt még alperesen kívül SJT és WPM is. A Fővárosi Törvényszék az alperes által képviselt társaság fizetéseképtelenségét a 2013. augusztus 21-én előterjesztett kérelem alapján, 2014. május 16-ai kezdő időponttal állapította meg, elrendelve a felszámolását. A felperes részéről 2014. november 4. napján bejelentett hitelezői igényt a felszámoló nyilvántartásba vette, majd a felszámoló 2015. január 19-én írt levelében tájékoztatta a felperest arról, hogy az adóssal szemben egyszerűsített felszámolási eljárást kíván kezdeményezni.

Felperes keresetében elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy az alperes 2013. május 29. napjától nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el az ügyvezetési feladatát, melynek következtében az adósnál vagyonsökkenés jött létre, megghiúsítva ezzel a felperesi 10.000 euró összegű hitelezői igény kielégítését. Kérte az alperes perköltség megfizetésére kötelezését is. Másodlagosan annak megállapítását kérte, hogy az alperes ugyanezen időponttól kezdődően nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el az ügyvezetési feladatát, ezzel a magatartásával az adósnál 16.400 euró és 819.302 forint vagyonsökkenést eredményezett, megghiúsítva a 10.000 euró összegű felperesi követelés kiegyenlítését is.

Előadta, hogy az adós 500.000 forint törzstőkével alakult, WPM érdekkörébe tartozó felperesi írásbeli gazdasági társaság jelentős segítséget nyújtott az adós társaság indulásához. A tevékenység megkezdését követően WPM tag az átadott könyvelési anyagokból megállapította, hogy alperes az adós bevételét részben magáncélra fordította, illetve számlával nem igazolt utalásokat teljesített különböző társaságok részére.

2012. augusztus 8-án a felperes és az adós kölcsönszerződést kötött, melyben az adós arra vállalt

kötelezettséget, hogy a 2012. július 31. napjáig ügyleti kamattól mentesen kölcsönkapott 10.000 euró összeget legkésőbb 2013. július 31-ig egy összegben visszafizeti a felperes kölcsönadó részére. Felperesi állítás szerint az adós 2013. május hóban már fizetéseképtelen volt, WPM tag több alternatív megoldást is javasolt az adós fizetéseképtelenségének helyreállítására, mely javaslatokat az alperes indokolás nélkül visszautasította, veszteséges gazdasági tevékenységet folytatott, melynek következtében az adós vagyontát tovább csökkentette. Felperes utalt rá, hogy 2013 júniusától az alperessel a kapcsolatot felvenni nem tudta, alperes a felszámolás elhatározásáról szóló taggyűlésre a meghívót 2013. július 11. napján adta postára részére annak ellenére, hogy WPM a 2013. július 5. napján küldött e-mail üzenetében jelezte, hogy július második hetéig nem lesz elérhető. Emiatt a taggyűlésre szóló meghívót sem volt lehetősége átvenni. Felperesi álláspont szerint, ha az alperes hajlandó lett volna együttműködni WPM taggal és a felperessel, mint hitelezővel, úgy a fizetéseképtelenség megállapítása elkerülhető lett volna. Alperes azonban az adós anyagi helyzetéről tájékoztatást WPM tagnak - kérése ellenére - nem adott, részére nem bocsátotta rendelkezésre az éves elszámolást és bankszámla adatokat, továbbá választ sem adott arra, hogy a társaság vagyontárgyainak és az eltulajdonított árukészletnek mi lett a sorsa. Felperes sérelmezte azt is, hogy az adós a felperes tulajdonát képező termékeket értékesítette - egyebek mellett a KR Kft. részére - a vételárral azonban nem számolt el a felperes felé, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját követően is felvett rendeléseket olyan anyagokra, amelyek nem képezték az adós tulajdonát. Hivatkozott az általános szerződési feltételek (ÁSZF) 5. pontjára, melynek értelmében a felperestől átvett árun az alperes tulajdonjogot nem szerzett, ennek ellenére a felperes tulajdonát képező termékeket értékesített, melyek vételárát nem egyenlítette ki. Utalt rá, ha az általa leszállított ragasztóanyag visszakerült volna a tulajdonoshoz, akkor a külföldi tulajdonos megfontolás tárgyává tehetné volna, hogy a fizetéseképtelenség megszüntetése érdekében milyen lépéseket tesz. A külföldi tulajdonos tag javaslatait a másik két tag azonban elutasította.

Felperes az eljárásban kérte az AL Kft. megkeresését annak tisztázására, hogy raktározna-e a felperes tulajdonát képező, de az adós által betárolt árukészletet. Kérte továbbá a felszámoló megkeresését is az alperes által átadott iratanyagból a tárgyi eszközökre vonatkozó iratok, továbbá a 2013. május 30. napját követően kiállított számlák és bankszámla kivonatok bíróságnak történő bemutatására. Állította, hogy alperes az általános szerződési feltételekről tudomással bírt, 25. sorszámú beadványához csatolta az ezt igazoló e-mailt, ugyanakkor aggályosnak találta az alperes által csatolt és közjegyzői tanúsítvánnyal érintett e-mail tartalmát. Hangsúlyozta, hogy alperes 2013. május 29. napját követően 16.400 euró és 819.302 forint értékben értékesített termékeket a csatolt számlák alapján. A befolyt bevételt a fizetéseképtelen cég működési költségeire fordította, amellyel az adós felszámolási vagyontát csökkentette. Utalt rá, hogy a felperes mellett az adóhatóság jelentett be hitelezői igényt a felszámolásban. A felszámolás megindulását megelőzően értékesített áruk ellenértéke a két hitelező követelését nagy valószínűséggel fedezte volna. Az alperes felróható tevékenysége miatt a hitelezők követelésének kielégítése megghiúsult. Tanúkihallgatás foganatosítását is kérte a felperessel történő együttműködés és az alperes által tanúsított ügyvezetői magatartás bizonyítására.

Alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

A felperesi keresetben foglaltak cáfolataként állította, hogy WPM folyamatos és pontos tájékoztatást kapott az adós aktuális gazdasági helyzetéről. Kifejtette, hogy az adós tevékenysége során működési zavarok keletkeztek, melyek elsősorban WPM magyarországi viszonyokkal kapcsolatos információinak a nem megfelelő szintjén alapultak. Előadta azt is, hogy WPM javaslatot tett a másik két tag üzlet részének minimális vételáron történő megvásárlására, valamint arra is, hogy az alperes és a másik tag fizetés nélkül folytassa tevékenységét. Mivel WPM még járulékot sem kívánt fizetni a tevékenységük után, ezért javaslatát jogszerűen utasította vissza. Hangsúlyozta, hogy a felszámolási eljárásban az iratáradási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, a taggyűlési

meghívót WPM részére e-mail útján is megküldte, és a taggyűlést kifejezetten olyan időpontra tűzte, amelyet WPM előzetesen jóváhagyott. A részére nyújtott kölcsönt érintően azt hangsúlyozta, hogy a kölcsön célja az adós működésének megindításához szükséges támogatás volt, annak felhasználásáról a felperes érdekében eljáró WPM-t folyamatosan tájékoztatta. Az adós működése során a kérdéses készletek értékesítésre kerültek, mivel ezeket értékesítési célból küldte meg a felperes az adós részére. A vételárat az adós bankszámlájára fizették be, és abból az adós a kötelezettségeinek tett eleget. A készletek további értékesítésére keretmegállapodások alapján került sor. Utalt rá, hogy amennyiben az adós ezeket a megállapodásokat nem teljesíti, úgy szerződésszegést követett volna el az adósi partnerekkel szemben. Cáfolta azt is, hogy a társaság bevételeit magáncélra fordította volna, illetve hogy számlával nem igazolt utalásokat teljesített. Előadta, hogy 2013. május 30-án WPM-nel egyeztetett, majd egy héttel később arról értesült, hogy WPM megkereste a lengyel üzleti partnert, és így az adós számára leszállítandó termékeket közvetlenül a lengyel társaságnak kívánta megküldeni. 2013. május vége és június között pénzforgalmi nehézség adódott, az adós vevői beszüntették a megrendeléseket. Emiatt egyeztetés folyt az adós és a felperes között, valamint az adós és WPM között, melyek eredménye az lett, hogy a felperes nem szállított több árut az adós társaságnak, annak ellenére, hogy az adós társaságot a felperes kifejezetten azért hozta létre, hogy az adós a felperesi termékek disztribútora legyen. Felperes tehát e lépéssel maga ítélte működésképtelenségre az adós társaságot. E problémák miatt hívta össze a taggyűlést, mely taggyűlésen WPM nem vett részt. Vitatta, hogy bármit eltulajdonított volna a társaságtól. Cáfolta azt a felperesi vélekedést is miszerint tudomása volt arról, hogy a felperes termékeit az adós részére tulajdonjog fenntartással értékesíti. A felperes által hivatkozott e-mail - állítása szerint - nem tartalmazott ÁSZF-re vonatkozó csatolmányt. E körülményt közjegyzői ténytanúsítvány is igazolja. Az adós és a felperes között nem volt az értékesítésre átadott termékek tulajdonjog fenntartására vonatkozó megállapodás. Hangoztatta, hogy az általa csatolt e-mail nem tartalmazza azt a bekezdést, amelyre a felperes hivatkozik. A közjegyző által kiállított tanúsítvány igazolja, hogy az ÁSZF melléklet formájában a felperes részéről nem került csatolásra az irathoz, továbbá azt is, hogy a felperes által hivatkozott bekezdés sem található az e-mailben. A felperes honlapján sem található továbbá az általa hivatkozott ÁSZF. Utalt SJ nyilatkozatára, mely szerint a felperes által megjelölt bekezdés, valamint csatolmány nem került sem a részére, sem pedig Solymosi János részére megküldésre.

A törvényszék a felperes keresetét elutasította, és kötelezte felperest az alperes javára 128.840 forint perköltség megfizetésére. Megállapította, hogy az eljárás során a fordítással és tolmácsolással felmerült 62.301 forint összegű perköltség az állam terhére marad.

Határozata indokolásában idézte a 2013. augusztus 21. napján hatályos, a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény 33/A. § (1) bekezdésében foglaltakat, majd kifejtette, miszerint felperes keresetében az alperes magatartásának jogsértő jellegét abban jelölte meg, hogy az adós nevében a kamatmentesen kölcsönkapott 10.000 összegű eurót nem fizette vissza, az adós bevételeit részben magáncélra fordította, illetve számlával nem igazolt utalásokat teljesített különböző társaságok részére. A felperesi keresettel összefüggésben idézte a felperes törvényes képviselőjének a 2016. február 5. napján megtartott tárgyaláson tett nyilatkozatát, és utalt arra, hogy e nyilatkozatot követően a felperes a keresete indokolását azzal egészítette ki, hogy az alperes 2013. május 29. napját követően 16.400 euró és 819.302 forint értékben értékesített termékeket a csatolt számlák alapján. A befolyt bevételt pedig egy fizetéseképtelen cég működési költségeire fordította ahelyett, hogy az árukészlet értékesítését a felszámolóra bízta volna. Rögzítette ítéletében azt is, hogy a 24. sorszámú jegyzőkönyvben a felperes határidőt kért annak a kérdésnek a megválaszolására, hogy fenntartja-e azt az állítását miszerint a 10.000 euró kölcsönrel az alperes sajátjaként rendelkezett. A törvényszék e kérdés megválaszolására 25 nap határidőt biztosított a felperesnek, és felhívta felperest arra is, hogy nyilatkozzék, fenntartja-e kereseti kérelmének az

indokolását, mely szerint a számítógépek, szoftverek eltűnésére is alapítja az alperes jogellenes magatartását. Miután felperes a határidő lejártát követően sem tett egyértelmű nyilatkozatot a fenti kérdésre, ezt követően a törvényszék a 3. és 9. sorszámú jegyzőkönyvekbe foglaltan tájékoztatta felperest a Cstv. 33/A. §-a körében tett felelősséget megállapító indokok szerinti bizonyítási kötelezettségére. Felperes e tájékoztatás ellenére sem jelölte meg konkrétan azt az alperesi magatartást, amely a Cstv. 33/A. §-ban foglalt ügyvezetői felelősség megállapításához szükséges lett volna. A törvényszék álláspontja szerint a kölcsön visszafizetésének elmaradása önmagában nem eredményezheti az alperes korlátolt felelősségének áttörését. A kölcsön törlesztésének hiánya a rossz gazdasági környezetnek, a rendes gazdálkodás keretein belül maradó helytelen befektetői döntéseknek is tulajdonítható, mely esetekben az adós egykori ügyvezetője felelősségének megállapítására nincs lehetőség. Utalt rá, hogy ha a kölcsön törlesztését az ügyvezető szándékosan meghiúsítja azzal, hogy a kölcsönt kizárólag a saját személyes szükségletei kielégítésére fordítja, úgy a Cstv. 33/A. §-ban foglalt felelősség deklarálása felmerül. Ezzel összefüggésben azonban azt hangsúlyozta, hogy a felperes az erre vonatkozó állításait nem bizonyította, mint ahogy azt sem, hogy a számítógépek, szoftverek eltűntek, amelyért azt alperest terheli a felelősség. Úgy ítélte meg, hogy a felperes idézett tényállításainak egy része nem elégséges a felelősség megállapításához, más része pedig bizonyítatlan maradt.

Ezt követően a törvényszék vizsgálta a felperesnek azt a hivatkozását, mely szerint felperes az alperes felelősségét az okból is megállapíthatónak találta, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően is folytatta az adós gazdasági tevékenységét. E tárgyban idézte a felperes törvényes képviselőjeként eljáró WPM e tárgyban tett nyilatkozatát, mely szerint a felperes törvényes képviselője azt sérelmezte, hogy a hitelezőket az alperes továbbra is fizette akkor, amikor az adós már fizetéseképtelen helyzetben volt. Kedvezményeket alkalmazott a kifizetéseknel, a magyar cégeket fizette, de a felperes neve társaságnak nem fizetett. A törvényszék e felperesi keresetet érintően úgy foglalt állást, hogy önmagában, ha az adós ügyvezetője folytatja az általa képviselt gazdasági társaság tevékenységét akkor is, ha a fizetési kötelezettségei teljesítése nehézségekbe ütközik, ez az alperesi felelősség megállapításához nem vezethet.

A törvényszék kifejtette, hogy a felperes a 27. sorszámú jegyzőkönyvbe foglaltan az alperesi magatartás jogellenességét abban is meghatározta, hogy a felperes és az adós közötti megállapodás értelmében a felperes által az adósnak leszállított termékek a felperes tulajdonát képezték, azokkal az adós nevében az alperes nem rendelkezhetett volna. Hivatkozott e körben arra is, hogy az adóssal létrejött szerződéshez tartozó ÁSZF. 5. pontja rendezte azt, hogy a felperesi termékek tulajdonjoga mikor száll át az adósra. Alperes azonban vitatta, hogy a felperes által csatolt ÁSZF. ismert volt számára. Felperes azonban annak ellenére, hogy a törvényszék a 27. sorszámú jegyzőkönyvben mellőzés terhével hívta fel a 25. sorszámú beadványához mellékelt, állítása szerint az ÁSZF. megismerhetőségét tanúsító okirat e-mail formátumban történő becsatolására, e felhívásnak nem tett eleget. A törvényszék megítélése szerint a felek által csatolt okiratok alapján nem lehetett kétséget kizáróan megállapítani, hogy a felperes levele az ÁSZF-re hivatkozást tartalmazta-e, illetve hogy felperes pontosan milyen tartalommal küldte meg levelét alperesnek. Ezt kizárólag úgy lehetett volna tisztázni, ha felperes e-mail formátumban is csatolta volna levelét a bíróság felhívását követően. Ennek ismeretében szakértői kérdés lett volna annak tisztázása, hogy melyik fél által csatolt e-mail tekinthető hitelesnek.

A rendelkezésre álló adatok alapján a törvényszék kizárólag azt tudta kétséget kizáróan megállapítani a felek egyező nyilatkozatai alapján, hogy a felperes és az adós között szóbeli megállapodás jött létre a felperes termékeinek adós általi forgalmazása tárgyában. A szerződés pontos tartalma, és a szerződésekhez esetleg tartozó mellékletek ismeretlen maradtak a bíróság számára, mely körülményt a törvényszék a felperes terhére értékelte. Felperes az alperes jogsértő magatartását abban jelölte meg, hogy alperes a felperes által leszállított árukészlettel nem rendelkezhetett volna, ez az árukészlet a felperesi társaság tulajdonát képezte. A törvényszék

rögzítette, felperesnek nem volt olyan állítása, hogy alperes a felperesi leszállított termékekkel sajátjaként rendelkezett volna. A törvényszék kifejezett erre irányuló felhívására az a nyilatkozat hangzott el, hogy felperes az alperes részéről a jogsértést abban jelölte meg, hogy az adós társaság nevében az alperes nem küldte vissza a leszállított termékeket a felperesnek. A törvényszék rögzítette, hogy a felek közötti szerződés részleteinek tisztázása a fenti felperes tényállítások ismeretében lett volna fontos. A felperes által csatolt számlák önmagukban nem elegendők a felperes által állított jogsértő alperesi magatartás bizonyításához. Az is kétséges, hogy mennyire sértheti a hitelezők érdekét a felperes által állított alperesi magatartás, mivel az sem egyértelmű, hogy a felszámolási vagyon részét képezték-e a számlákhoz tartozó termékek, vagy azt a felperes tulajdonának kell tekinteni. Utóbbi esetben a felperes tulajdoni igénye alapján követelheti azoknak a kérdéses termékeknek a kiadását, amelyek nem váltak a felosztható felszámolási vagyon részévé.

A törvényszék a felperes tanúkihallgatásra irányuló bizonyítási indítványait elutasította. Úgy ítélte meg, hogy a tanúként bejelentett BL és IM tanúk kihallgatása a felperesi kereset jogalapjának elbírálása szempontjából nem releváns, egyrészt a kihallgatás körében megjelölt tények, másrészt IM esetében azért, mert a felperes jegyzőkönyvbe foglalt felhívás ellenére nem adta elő azokat a tényeket, melyek igazolására tanúként kérte kihallgatni ez utóbbi személyt. SJ tanúkénti kihallgatását pedig azért mellőzte, mert az volt az álláspontja, hogy felperesnek lehetősége lett volna az eljárás korábbi szakaszában e személy tanúkénti kihallgatását kérnie. E tények vonatkozásában tehát elkésettnek találta a felperes bizonyítási indítványát, ezért azt mellőzte. A törvényszék a kereset elbírálása szempontjából lényegtelennek tartotta az ADRL Kft. megkeresését azért, hogy raktározna-e a felperes tulajdonát képező, de az adós által betárolt árukészletet, és feleslegesnek tartotta a felszámoló megkeresését is az adós tárgyi eszközeinek, bankszámla kivonatainak, számláinak beszerzése céljából. Úgy ítélte meg, hogy felperes hitelezője az adósnak, így iratbetekintési joggal rendelkezik a felszámolás iratanyagába, másrészt nem adta elő azokat a konkrét tényeket, amelyek igazolására szükségesnek találta az iratok beszerzését.

A törvényszék az ítélet indokolásában utalt arra is, miszerint jelen eljárásnak nem tárgya, hogy az alperes szabályszerűen hívta-e össze az adós felszámolását elhatározó taggyűlést, és nem foglalt állást a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontjáról sem, mivel a felek tényállásait figyelembe véve először azt a kérdést vizsgálta, hogy a felperesi állítások alapján fennáll-e a hitelezői érdekek elsődlegességét sértő alperesi magatartás. A bizonyítási eljárás során a felperes e körben tett állításainak bizonyíthatatlansága miatt szükségtelenné vált a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontjának vizsgálata.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperes kereseti kérelmének való helyadását, és az alperes perköltségben való marasztalását kérte. Másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését, és a törvényszék új eljárás lefolytatására történő utasítását kérte.

Az volt az álláspontja, hogy a törvényszék megsértette a Pp. 206. §-ába foglalt, a bizonyítékok mérlegelésére irányadó rendelkezéseket azzal, hogy a felek előadásával és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékokkal ellentétesen tárta fel a tényállást, a tévesen megállapított tényállásból pedig helytelen következtetéseket vont le, illetve a felperes bizonyítási indítványait mellőzte.

Kiemelte az első fokon eljáró bíróság ítéletének indokolásából, hogy a törvényszék álláspontja szerint nem minősül jogellenes cselekménynek, ha az adós társaság ügyvezető igazgatója folytatja a gazdasági tevékenységet akkor is, ha a társaság fizetési kötelezettségei nehézségbe ütköznek. Hangsúlyozta, jelen ügyben a társaság fizetéseképtelenségi helyzete kétséget kizáróan bizonyított volt, az alperes 2013. június 11. napján adta postára azt a taggyűlésre szóló meghívót, melynek napirendje a felszámolási eljárás hivatalos megindítása volt. Kifejtette, hogy 2013. június 11. napját követően a társaság gazdasági tevékenysége abban merült ki, hogy közel 17.000 euró értékű árukészletet értékesített a felperes tudta nélkül. Mivel alperes maga hívta össze a felszámolás

megindítását célzó taggyűlést, ezért nehéz elfogadni azt az érvet, hogy az ezt követő értékesítések és bevételszerzés a társaság működésének folytatását, a társaság piacon tartását célozta. Hangsúlyozta azt is, miszerint az eljárásban - az elsőfokú ítélet megállapításával szemben - következetesen állította, hogy a termékeken a tulajdonjogát fenntartotta. Csatolta a felek közötti levelezést, amely leveleiben arra szólította fel az alperest, hogy nyilatkozzék a tekintetben, hogy hol van a felperes tulajdonát képező árukészlet. Alperes vitatta, hogy valaha is tudomása lett volna arról, hogy a termékek nem az adós tulajdonát képezik, ahogy azt is vitatta, hogy az ÁSZF. tartalmát ismerte. Hangsúlyozta, hogy az adós társaság ügyvezetőjeként az alperes annak megalapításától, 2012 júniusától kezdődően a felek megállapodása és az ÁSZF.-ben foglaltak alapján folytatta az üzletmenetet, annak tudatában, hogy az értékesített áru nem a magyar társaság tulajdonát képezi. Felperes méltatlannak ítéli az alperes közjegyzői ténytanúsítását az e-mailek tartalma tekintetében. Felperes számára nyilvánvaló, hogy alperes az ÁSZF.-et megkapta, azt megismerte. Kifejtette, egyetért a törvényszék ítéletében tett azzal a megállapítással, hogy a két társaság közti megállapodás tartama nem került feltárássra. Álláspontja szerint erre egy esetleges új eljárás keretében sor kerülhet. Sérelmezte azt is, hogy a törvényszék nem adott helyt az általa előterjesztett több tanúbizonyítási indítványnak. Úgy vélte, az ADRL Kft. megkeresése elengedhetetlen az ügy tisztázása érdekében, figyelemmel arra, hogy ott a felszámolási iratok szerint árukészletet kezeltek a felszámolás kezdő időpontjában, selejtezésről azonban nincs információja. Sérelmezte továbbá azt is, hogy SJ tanúként történő meghallgatását a törvényszék ugyancsak nem foganatosította, mivel azt volt az álláspontja, hogy késedelemmel indítványozta e tanú kihallgatását felperes. E körben hangsúlyozta, hogy a felperes „állította be” az ügybe SJt, mivel okirati bizonyítékként tőle csatolt nyilatkozatot. Arra pedig, hogy az ÁSZF. tartalmát alperes neve nem ismerte, az alperes az eljárás kései szakaszában hivatkozott, így a felperesi oldal is ezt követően került abba a helyzetbe, hogy a SJ meghallgatásának szükségességét megfontolja. Álláspontja szerint a tanú tud nyilatkozatot tenni a magyar és az ír társaság kapcsolatáról, a köztük lévő üzleti megállapodásról, és a bevett üzletmenetről.

Alperes a fellebbezésre tett ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Hangsúlyozta, felperesnek az eljárásban azt kellett volna bizonyítania, hogy az alperes magatartásával egy, a felperes által megjelölendő és bizonyítandó időponttól kezdődően olyan tevékenységet végzett - melyet ugyancsak felperesnek kellett volna megjelölnie és bizonyítania -, amely alapján a hitelezőket a felperes által bizonyítandó és megjelölendő módon kárt érte. Alperesi álláspont szerint felperes az eljárás során az általa felhívott Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében írt, a törvényi tényállás összefüggésében értelmezhető állítást nem adott elő, és nem szolgáltatott érdemi, a kérdéses jogszabályhely alkalmazásához szükséges bizonyítékokat sem. Keresetében az állítólagos jogsértő alperesi magatartás körében a kölcsönkapott 10.000 euró meg nem fizetését jelölte meg, illetve hivatkozott arra, melyet alperes visszautasított, hogy a gazdasági társaság bevételét az alperes magáncélra fordította. Ezzel összefüggésben az elsőfokú ítélet helyesen állapította meg, hogy felperes az állításait nem bizonyította, és a bíróság tájékoztatása ellenére sem tudta megjelölni azt az alperesi magatartást, amelyre a keresetét alapította. Alperes határozott véleménye szerint az elsőfokú ítélet érdemben helyes, alperes nem tanúsított olyan magatartást, amely a hitelezők megtévesztését eredményezte volna. A felperes igényének vélhető alapja az volt, hogy a felperesi irányítást gyakorló „M úr” olyan üzleti elvárásokkal kezdte meg magyarországi működését, amely számíttáson kívül hagyja a jogszabályi környezetet, az adófizetési kötelezettséget, illetve a tevékenység valós költségeit is. Alperes ugyanakkor jogszerűen járt el, a társaság könyvelését vezette, azt a felszámolónak átadta. A társaság tevékenységéről M urat folyamatosan tájékoztatta, taggyűlést hívott össze olyan időpontban, hogy az M úrnak megfelelően, ehhez képest M úr azon nem vett részt. Nem valós ennek következtében az az állítás, mely szerint M úr nem lett tájékoztatva a társaság gazdasági helyzetéről. Alperes bizonyította továbbá, hogy a társaság könyvelési adatairól

folyamatosan adott tájékoztatást M úr részére, a magyar számviteli rendszer szerint összeállított táblázatokat a M úr által kért cash flow rendszerű elszámolásra is átalakította, arról azonban alperes nem tehet és nem róható fel alperesnek, hogy az adófizetési kötelezettségek miatt olyan költségek is felmerültek, amellyel M úr nem számolt. Alperes hangsúlyozta továbbá, hogy a felperes általános szerződési feltételei sem az adós társasággal, sem pedig alperessel nem lettek közölve. Alperes bizonyította, hogy a felperes által csatolt e-mailek nem azok, amelyeket ő annak idején megkapott - ezzel kapcsolatban a felperes pedig további előadást bírói felhívás ellenére sem tett. Alperesi érvelés szerint nem is tudott tenni, mivel az e-mailek olyan formában kerültek csatolásra, ahogy azok eredetileg nem is kerültek elküldésre. Alperes szerint az a tény, hogy az alperes valamely szerződési kötelezettségét a mindennapi élet ügyletei során esetleg nem szerződésszerűen teljesítette, önmagában még a Cstv. 33/A. § alkalmazására nem elegendő. A felperesi állításokkal szemben pedig alperes bizonyította, hogy nem járt el szerződésszegően.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást azzal egészíti ki, hogy a rendelkezésre álló adatokból megállapíthatóan a NT Kft. esetében a fenyegető fizetéseképtelenség 2013. június 11. napján bekövetkezett, alperes ez időpontban küldte meg az adós tagjai részére azt a taggyűlési meghívót, melyen az adós pénzügyi helyzetének értékelését követően a jelenlévők a felszámolás kezdeményezéséről is határoztak.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság feltárt tényállásból levont, a kereset elutasítását eredményező jogkövetkeztetése helytálló, a fellebbezésben foglaltak nem szolgáltak alapul a kiegészített tényállásban foglaltak figyelembevételével sem az elsőfokú ítélet megváltoztatására, illetve annak hatályon kívül helyezésére.

A jelen eljárásra irányadó, az elsőfokú bíróság által is helyesen idézett, a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. §-ában írtakat értelmezve a vezetői felelősség megállapítása körében a felperest terheli a bizonyítás a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontja, az alperesi magatartás és a vagyonsökkenés mértéke közötti okozati összefüggés, valamint a vagyonsökkenés mértéke tekintetében. Az alperesnek, mint vezető tisztségviselőnek pedig azt kell bizonyítania, hogy az adott helyzetben elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek csökkentése érdekében. A csődtörvény a vezető tisztségviselő felelőssége megállapításának elengedhetetlen feltételeként rögzíti a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését, mivel a vezető tisztségviselő felelősségének megállapítására csak az ez időpontot követően megvalósított, hitelező érdekek elsődlegességének sérelmét jelentő, adósi vagyon csökkenését megvalósító magatartások tanúsítása esetén kerülhet sor. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet akkor következik be, amely időponttól kezdődően a gazdálkodó szerv vezetői előre látták, vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. E helyzet bekövetkezéséhez nincs szükség az adós fizetéseképtelenségének bíróság általi megállapítására, a fenyegető fizetéseképtelenség a csődtörvényben megfogalmazott fizetéseképtelenségi okokat megelőző állapot. Mivel a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet akkor következik be, amikor az adós tartozásait likvid vagyon hiányában nem képes kiegyenlíteni, és erről a vezető tisztségviselő tudomást szerez, vagy gondos eljárás esetén tudomást kellett volna szereznie, így perbeli esetben kétséget kizáróan megállapítható, hogy ez a helyzet a NT Kft. esetében a kiegészített tényállásban foglalt időpontban bekövetkezett. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennállását igazolja az is, hogy alperes 2013. június 11. napján küldte meg az adós tagjainak azt a taggyűlési meghívót, melyen a jelenlévő tagok a felszámolás kezdeményezéséről is határoztak.

Majd ezt követően 2013. augusztus 21. napján terjesztette elő az adós társaság felszámolási eljárásának megindítása iránti kérelmét, melynek eredményeként a törvényszék 2014. május 16-ai kezdő időponttal rendelte el az adós felszámolását. A peradatok ismeretében ezért - az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően - a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontja az adós társaság esetében megállapítható volt. Minderre a felperes is alappal hivatkozott fellebbezésében, a fellebbezésben foglalt egyéb tényelődadásai azonban nem voltak alkalmasak az elsőfokú ítélet megváltoztatására és nem tették indokolttá az elsőfokú eljárásban lefolytatott bizonyítási eljárás kiegészítését sem az alábbiakra figyelemmel.

A vezető tisztségviselő felelőssége nem azért állapítható meg, mert az adós gazdasági társaságnál kielégítetlen tartozások keletkeztek és ennek következményeként az adós fizetéseképtelenné vált, hanem azért, mert az adós vagyona csökkent amiatt, hogy a vezető tisztségviselő nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége figyelembevételével járt el, illetve ha az ügyvezetők tevékenységének, eljárásának a következményeként a hitelezők követeléseinek teljes kielégítését megghiúsította.

A törvényszék ítéletében helyesen vont következtetést a felperes által keresetében állított a vezető tisztségviselő felelősségének megállapíthatóságaként felsorakoztatott magatartások ellentmondásosságára és bizonyíthatatlanságára. Hangsúlyozandó, miszerint az a tény, hogy alperesi társaság a felperesi társaságtól kölcsönkapott 10.000 euró kölcsönösszeget, annak lejáratakor (2013. július 31-én) nem fizette vissza, nem valósítja meg a hitelezői érdekek elsődlegességének sérelmét, különös figyelemmel arra is, hogy ekkor az adós társaság már fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Ezzel összefüggésben állította felperes azt is, hogy más hitelezők (magyar társaságok) felé fennálló tartozását egyenlítette ki az adós társaságot képviselő alperes. E magatartás azonban csupán akkor adna alapot az ügyvezetői felelősség megállapítására, ha ezzel összefüggésben az adósi vagyon csökkenése is bekövetkezne. Arra pedig nem merült fel adat az eljárásban, hogy a felperesi társaságnak fizetendő kölcsön törlesztését az ügyvezető szándékosan megghiúsította volna, illetve, hogy a kölcsönt kizárólag csak a saját személyes szükségletei kielégítésére fordította.

Felperes nem bizonyította továbbá azt az állítását sem, hogy az adós befolyó bevételét az alperes magáncélra fordította, illetve hogy számlával nem igazolt utalásokat teljesített különböző társaságok részére. Mint ahogy az sem nyert bizonyítást az eljárásban - ahogy ezt a törvényszék is helyesen fejtette ki ítéletében -, hogy az adós tulajdonát képező gépek, berendezések eltűntek volna, amelyért az alperest terhelné felelősség. Kiemeli az ítéletábra, hogy felperes nem bizonyított az alperes részéről olyan, kirívóan ésszerűtlen gazdasági döntések meghozatalával összefüggő magatartást, amely a hitelezők kielégítési alapjának elvonását valósította volna meg. Ilyennek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően megvalósult, az egyes hitelezők követeléseinek kielégítésében megnyilvánuló magatartás nem tekinthető, ezzel összefüggésben vagyonsökkenés nem volt bizonyítható.

Téved felperes abban is, hogy az általa indítványozott bizonyítási eljárástól, a felperes és az alperes között létrejött kereskedelmi megállapodás tartalmának részletes feltárásától számára a per eldöntése szempontjából kedvező eredmény lenne várható. Felperes a fellebbezésében és az elsőfokú eljárásban is következetesen állította, hogy az alperes által irányított társaságnak tulajdonjog fenntartással adta át az értékesíteni kívánt termékeket. Arra is hivatkozott, hogy a felek közötti megállapodás általános szerződési feltételei, melynek 5. pontjában szerepelt a tulajdonjog fenntartással történt áruszállítás, az alperes előtt ismertek voltak. Azon túl, hogy az erre vonatkozó állítását is felperesnek kellett volna bizonyítania - mely ugyancsak nem volt eredményes -, mindennek a jogvita elbírálása szempontjából jelentősége nem volt. Ha ugyanis az alperes által

képviselt társaság részére leszállított áruk valóban a felperes tulajdonát képezték volna, úgy az adósi vagyon csökkenése, illetve az alperes által képviselt társaság hitelezői érdekének sérelme ezzel összefüggésben fel sem merülhet. Felperes továbbá az adós társaság ellen folyó felszámolási eljárásban a tulajdonát képező termékek kiadását - ahogy erre a törvényszék is helytállóan hivatkozott ítéletében - a felszámolótól igényelhetette volna.

Alap nélkül sérelmezte felperes fellebbezésében azt is, hogy az első fokon eljáró törvényszék nem adott helyt a ADRL társaság megkeresésére irányuló bizonyítási indítványának. A felperesnek, mint hitelezőnek az adós társaság ellen folyó felszámolási eljárásban lett volna lehetősége ezen árukészletet érintő felszámolói intézkedés sérelmezésére, amennyiben pedig az általa feltételezetten az ADRL társaságnál kezelt áru a saját tulajdonát képezi, úgy ezeknek az áruknak a kiadása iránti igényét e társasággal szemben érvényesíthette volna. Ugyancsak alappal mellőzte a törvényszék a felperes SJ tanúkénti kihallgatása iránti bizonyítási indítványát, mivel a felperes által megjelölt, a tanú kihallgatásától várt tények tisztázásának a jogvita elbírálása szempontjából már jelentősége nem volt.

Mivel felperes az eljárásban nem jelölt meg az alperes részéről megvalósított olyan ügyvezetői magatartást, amelynek alapján az alperes felelőssége megállapítható lett volna, és azt sem bizonyította, hogy az általa meghatározott, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontjában az adós társaság rendelkezett a felperes követelésének kielégítéséhez elegendő vagyonnal, így nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az alperes felelősségét a feltételek bizonyítottságának hiányában nem találta megállapíthatónak.

Ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - alapvetően helyes indokaira tekintettel -, a fellebbezésben foglaltakra tett fenti indokolásbeli kiegészítéssel helybenhagyta.

A fellebbezés eredménytelen volt, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárással felmerült költségeit a felperes maga viseli, megfizetni tartozik továbbá alperesnek a jelen másodfokú eljárással felmerült, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ában írtak alapján megállapított ügyvédi munkadíjat, melynek mértékét az ítéletábra mérlegeléssel, a kifejtett jogi képviselési tevékenységhez igazodóan állapította meg.

Budapest, 2017. március 29.

Dr. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

Dr. Czifra Veronika s.k.
előadó bíró

Dr. Katinszky Márta Cecília s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági ügyintéző